

HAK ARAMA BİLİNCİ & İKTİDAR
ÇELİŞKİSİNDE
BİREYSEL VE TOPLUMSAL SORUMLULUK

Muharrem BALCI

TEBAA VE İTİZALCİLER
(İtaat edenler ve karşı çıkanlar)

İnsanlar var ki güçlü iktidarlara hayrandırlar; disiplini ve ordularda görülen, amiri ve memuru belli olan düzeni severler. Yeni kurulan şehir semtleri, sıraları dosdoğru ve cepheleri hep aynı olan evleriyle onların zevklerine uygundur. Müzik bandoları, formaları, gösterileri, resmi geçitleri ve bunlar gibi hayatı “güzelleştiren” ve kolaylaştıran şeyleri beğenirler. Bilhassa her şey “kanuna uygun” olsun isterler. Bunlar tebaa zihniyetli insanlardır ve tabi olmayı; emniyeti, intizamı, teşkilatı, amirlerince methedilmeyi, onların gözüne girmeyi severler. Onlar şerefli, sakin, sadık ve hatta dürüst vatandaşlardır. Tebaa iktidarı, iktidar da tebaayı sever. Onlar beraberdir, bir bütünün parçaları gibi. Otorite yoksa bile tebaa onu icad eder.

Öbür tarafta mutsuz, lanetlenmiş veya lanetli ve daima gayrı memnun bir insan grubu vardır. Bunlar hep yeni bir şey isterler; ekmek yerine daha ziyade hürriyetten, intizam ve barış yerine daha ziyade insanın şahsiyetinden bahsederler. Geçimlerini hükümdara borçlu olduklarını kabul etmeyip, bilakis, hükümdarı da kendilerinin beslediklerini iddia ederler. Bu daimi itizalciler umumiyetle iktidarı sevmezler, iktidar da onları sevmez. Tebaa, insanlara, otoritelere, putlara; hürriyetçiler ve isyancılar ise tek bir Tanrı'ya taparlar. Putperestlik köleliğe ve boyun eğmeye nasıl engel teşkil etmiyorsa, hakiki din de hürriyete mani değildir.

Bu iki gruptan hangisine mensup olduğunuza kendiniz karar verin.

BİLGE KRAL
ALİ İZZETBEGOVIÇ

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

“Kurucular Kurulu’ndaki konuşmama BİSMİLLAH diyerek başladım. Bunu iki nedenle yaptım: Öncelikle, çok samimi bir biçimde Her Şeye Kadir Olan’a, bize yardım etmesi için dua ediyordum; ikinci olarak da o, dîni özgürlüğün bir simgesi ve rejime itaatsizliğin açık bir işaretiydi.”

BİLGE KRAL

ALİ İZZETBEGOVIÇ

GİRİŞ

Konu başlığından da anlaşılacağı gibi bu tebliğimizde esas olarak insani sorumluluklarımızı ve beraberinde de hak arama bilinci ile iktidar olgusu arasındaki çelişkiyi, bireysel ve toplumsal sorumluluklarımız kapsamında irdeleyeceğiz. Bireysellik ve toplumsallıktan söz edildiğinde konunun temeli insan olmaktadır. İnsana ilişkin izahların ve yüklenilecek sorumlulukların belirlenmesinin temelinde de insan fitratı yer alır. İnsan fitratını izah ederken, insanın yaratıcısı Allah’ın Kitabı Kur’an-ı Kerim başvuru kaynağımızdır. Allah (C.C.) kitabında, insan fitratını ve insanın üstünlüğünü ve sorumluluğunun derecesini şu ayetlerle açıklıyor:

“Andolsun biz Ademoğlunu yücelttik; onları karada ve denizde (çeşitli araçlarla) taşıdık, temiz güzel şeylerden rızıklandırdık ve yarattıklarımızdan hepsinden üstün kıldık” (İsra-70)

“Şayet biz bu Kur’an’ı bir dağın üstüne indirmiş olsaydık, andolsun onu Allah korkusundan saygı ile baş eğmiş, parça parça olmuş görürdün, İşte biz, belki düşünürler diye, insanlara böyle örnekler veririz” (59-Haşr-21)

İnsan fitratı, insanın diğer yaratıklara karşı üstünlüğü ve insana verilen nimetler karşısındaki sorumluluklarının teorik izahı bu yazının sınırlarını aşar. Her Müslüman’ın bu konuda bilgisi vardır.

Bizi birinci derecede ilgilendiren, evimizdeki, işyerimizdeki, komşumuzdaki, toplumumuzdaki ve ötekiindeki yangının söndürülmesinde üzerimize düşen görevlerdir. İçinde bulunduğumuz ve gönülden katkı sağlamaya çalıştığımız mekânın, kurumun temelinde yatan birinci saik, İslâm’ın en önemli

şartı sayılan ve Allah'ın emri olan emr-i bil ma'ruf, nehy-i anil münker'dir. İyiliği emretme, kötülükten sakındırma saikiyle yapılacak her çalışma, aynı zamanda bir hak arama bilinci de oluşturacaktır. İşte bu zeminin temelinde yatan ikinci saik, 'Hılf-ul füdul' örneğidir.

Bu tebliğimizde, bir yönden Allah'ın bu apaçık emrine muhatap kıldığı ve en güçlü donanımla donattığı yaratık/insan olarak konumumuzu, konumumuzun iktidar halini ve iktidarlar karşısındaki duruşumuzu değerlendireceğiz.

TARİHİ KESİT

Türkiye'deki Müslümanların hak arama bilincinden bahsedebilmek için 1960'lı ve 70'li yılları beklemek gerekti. 1960'lara kadar insanımızın hak arama bilincinde, gerek teorik gerekse pratik anlamda ve '*kendi hukukuna malik olma*' anlamında çok az bilgi ve deneyimi vardı. Kendi öz kaynaklarından ve inançlarının hayat haline gelmesi için gerekli donanımlardan mahrum bırakılmış insanlar, 40 – 50 yıllık baskı ve sindirme uygulamalarından bunalmışlardı. Yüzünü Batı'ya dönmüş modernist inançlı ulus devletin, her türlü hukuki ve siyasi düşünce ve gelişimin kurucusu olma arzusu, bize öz kaynaklarımızdan hukuk üretme imkânı vermemişti. Hukukçularımız da bireysel çabalarla akademik kariyer yapan birkaç kişinin dışına taşamamıştı. İletişim imkânlarının sınırlılığı, uzun baskı yıllarının sonucu oluşan çekingenlik; bir hak arama bilincine imkân tanımamıştı. Ayrıca Türkiye'nin bu dönemde üç ihtilal yaşaması ve sürekli darbe psikoza da önemli bir faktördür.

80'li ve sonrası yıllarda ise tam bir konformizm hastalığına bulaştırıldık. 70'li yılların, henüz hak arama bilincine ulaşmamış Müslümanlarının duyarlılıklarını törpülemek için Özalizm felsefesi oluşturuldu. O günleri, yine 70'leri yaşamış birinin kaleminden okuyalım:

“Özellikle 1980 ihtilali ile birlikte kurulan la'yüs'el saltanat, 'halkın iyiliği' için silahları topladı, elleri kırdı ve kanı durdurdu. Kendi himmete muhtaç ilkelere kanunlar yaptı. Tonton bir adam, hepimize 'orta direk' olduğumuzu öğretti. Artık yabancı sigaraları ve paraları rahatça edinebilme özgürlüğüne kavuşmuştuk. Dış borç ve kredi itibarımız yükseldiği günlerde piyasalarda yaşanan genel canlanma sebebiyle, hakkı tanımlayan ve kapsamını genişleten birçok kavramı gündemimizden temizledik. Yerine, dış pazarlardan diksiyonu güzel –ama na'mahrem eli değmiş– nice

kavram ithal ettik. Kiminin içini temizledik, doldurduk; kimini karıştırdık, bulaştırdık; kimini de uzlaştırıp barıştırdık. Liberal olduk, demokrat(*) olduk, gelenekçi, modernist postmodernist olduk. Artık nihayet, ilim için ilim; para için para, sanat için sanat yapmanın yüksek kültürüne erişmiş bulunuyoruz.”¹

80’li yılların dağınıklığını gidermek için yine 70’lerin dik durabilenlerinden bir kesimin gündemine hak arama kavramı ve bilinci geldi. Şu anda içinde bulunduğunuz kurumun oluşması da kısaca böyle bir tarihi kesitten gelmektedir. 1990’la birlikte birçok kurum ve kuruluşumuz oldu. Bu oluşumlar gerek bireysel, gerekse kurumsal olarak her türlü zulmün ve hukuksuzluğun üstüne gitmek için gerekli idi ve tarih her türlü gerekliliğe açık olduğunu bir kere daha gösterdi. Gerçekten de 1990’lı yıllarımız, hak arama bilincimizin gelişmesinde önemli katkıları olan yıllar oldu. Bu yıllarda kurulmuş ve hala devam eden kurumlarımız da hukuk üretebildiğimiz zeminler oldu.

Artık insanımız, hukukunu kendi eliyle üretme çabasına girmişti. Ellerimiz ve gönüllerimiz göğe kavuşmak için bir yandan hukuk üretirken, diğer yandan da ilişki üretir olmuştu.

Dikkatimizi yoğunlaştırdığımız önemli kavramlar ve olgular gündemimizi oluşturmaya başladı. Üretimimizin test zemininin toplum olmasına göre iki işlev önümüze gelmekte idi. **İletişim ve hukuk**. İletişim, bir bilgi toplumu olma, hukuk da bir hukuk toplumu olgusunu gündeme getirmektedir. Bunları sırasıyla ve özetle inceleyelim:

İLETİŞİM/BİLGİ TOPLUMU

Bilgi toplumu konu edinildiğinde iki tür ilgiliden bahsetmek mümkündür. Birincisi, bilgi toplumu imkânlarını (teknolojik her türlü aracı) insanlarını fişlemek ve teknolojiyi hürriyetlerin kısıtlanmasında araç olarak kullanmak isteyen devlet aygıtı ve bu aygıttan haksız bir şekilde beslenenler; ikincisi, bilgi toplumunun imkânları olan teknolojiyi, hukukun kitlelere tanıtılması ve benimsetilmesi (hukukun yaygınlaştırılması) faaliyetinde kullananlar veya kullanması gerekenler.

(*) Şimdi ise ‘Muhafazakâr Demokrat’.

¹ Hidayet, Şefkatli TUKSAL, ‘Bir Zamanlar Adanmıştık Hepimiz’.

Devlet ve devletten en üst düzeyde nem'alananlar, bilgi toplumunun imkânlarını, gerektiğinde manipüle ederek, kışkırtarak; temel hak ve özgürlükleri, yoğun propaganda bombardımanı altında oluşturulan birtakım yapay gerekçelerle engelleyebilmektedirler. Bunun karşısında, toplumun temel hak ve özgürlüklerini, kendi hak ve özgürlükleri ile özdeşleştirenler, devlet veya devletten beslenenler kadar, teknolojiyi ve sair maddi imkânları yeterli bir şekilde kullanamadıklarından görevlerini yapamamanın ezikliği içinde kıvrılmaktadırlar.

Başka bir deyişle, 'iletişim toplumu'na ve 'bilgi toplumu'na ulaşabilmek; bilgiyi ve teknolojiyi, bireyin ve toplumun özgürlüklerini geliştirmede, mutlu ve yaradılış esprisine uygun bir yaşam tarzı elde edilmesinde araç kılabilmeyle mümkün olacaktır. Aksi halde, bilgi ve teknoloji ve bunların bileşiminden oluşturulan kavramlar, kendi ellerimizle imal ettiğimiz zincirli ve tutsak bir yaşam için birer araç olacaktır.

Bilgi toplumu, bilginin en üst seviyede kitlelere ulaştırılabildiği bir toplum yapısını ifade eder. Yapılacak iş, yeni kuşağa –teknolojinin imkânlarını en üst düzeyde kullanabilecek genç insanlara– uygun heyecan ve bilgi birikimi ve tarihi gerçekliğin ışığında bir gelecek tasavvuru sunabilmektir. Bunun için de, önce genç kuşaklara bu nimetleri sunabilecek çağdaşımız olan 'olgun birikimi' uyararak başlamak gerekecektir.

Kendisine bu tecrübî birikim kazandırılmış günümüz kuşağının, özellikle hukuk adına 1980 sonrası yaşanan olumsuzluklardan ders alarak, her fırsatta aktarmaya çalıştığımız 'hukuk mantığını' olgunlaştırmasına ve berraklaştırmasına da yardımcı olunmalıdır.² Aynı şekilde, bu olumsuzluklara rağmen yoluna devam etmiş bir avuç insanın 1990'larla birlikte oluşturmaya çalıştığı sivil önceliklerin, sayısal ve keyfiyet itibariyle artırılması, içinde bulunan yapıların aşılıp, geniş çevreleri kuşatacak fikri ve pratik sonuçlara ulaşılması gerekmektedir. Bu iş bu toplumda ve bu toplum için, toplumu iletişim/bilgi toplumu haline getirmek için yapılacaktır.

HUKUK TOPLUMU/HUKUK DEVLETİ

Bilgi toplumunun, bilginin en üst seviyede kitlelere ulaştırılabildiği bir toplum yapısını ifade ettiğini tespit etmiştik. Bilginin ulaştırılabileceği zemin ise, her türlü teknolojik imkânın kullanılabilirdiği, bu imkânları

² M. BALCI, "Hukuk Mantığı", BİRİKİMLER –I-

kullanmanın en temel hak olduğu bilincine varmış, bunun kurallarını en akılcı bir biçimde belirlemiş toplum olabilecektir. Kanunu bilmemek mazeret sayılamaz prensibinin gereği olarak herkesin kolayca ulaşabileceği hukuk kuralları, fitrata ve evrensel³ değerlere aykırı olmayan ve etkili bir biçimde herkese eşit uygulanabilen bir hukuk düzeni, ancak bu düzenin gerektirdiği tüm koşulları öngörebilen bir toplum içinde gerçekleştirilebilir. Böyle bir toplumda hukuk, **‘karmaşksız’, ‘uyulabilen’** ve **‘etkili’**dir. İşte bu topluma **‘hukuk toplumu’** adı verilebilir.

Bilhassa son yıllarda, herkesin, iştiyakla ve defalarca üzerine vurgu yaptığı hukuk devleti de yine, yukarıda vasıflandırmaya çalıştığımız bir toplum içinde, yani hukuk toplumu içinde mümkün olabilir. Diğer bir deyişle, hukuka inanmış kişi veya kurumların çoğunluğunu oluşturmadığı; yönetimi seçilmişlere değil de, yönetme erkini gasp eden atanmışlara devreden, tüm bu özellikleri dolayısıyla hukuk toplumu evresine ulaşamamış kitleler yığınının, hukuk devletine ulaşabilmesi mümkün olmayacaktır.⁴

Hukuk toplumu ve hukuk devleti, birey-toplum-devlet ilişkilerinde belirli kaidelere dayanan bir sosyal yapıyı ifade etmektedir. Bu sosyal yapı içinde, yetkilerin kullanımı yönünden **‘kuvvetler ayrılığı’**, temel hak ve özgürlükler yönünden **‘ilahî ve tabii hukuk ilkeleri ile evrensel değerler’**, pozitif hukuk yönünden de tarih boyunca oluşturulmuş ve bir kısmı az da olsa mevzuata yansımış **‘hukukun genel ilkeleri’** önemli yer tutmaktadır. Ayrıca bu değerler ve ilkeler hukuk sistemlerinin olmazsa olmazları haline gelmiştir. Bütün bu ilkeler, ahlaki değerler üzerinde birleşmiş, her türlü bilgi gibi, hukuk bilgisini ve uygulamasını da, insan gerçeğinden hareketle sistemleştirebilen hukuk toplumu tarafından gerçekleştirilebilir. Aksi bir hal ise, bu gün içinde bulunduğumuz kargaşa ortamı demektir ki, buna hukuk toplumu denemeyeceği gibi, bu toplumun kurallarını belirleyen aygıtta da hukuk devleti denemeyecektir.

³ Burada “evrensel” ve “küresel” kavramlarına açıklık getirmek gereklidir. **‘Evrensel değerler’**: Bir çıkış yeri bilinmeyen, dolayısıyla birilerine aidiyeti bulunmayan, insanlığın ortak değerleridir. **‘Küresel değerler’**: Birilerinin etiketini taşıyan değerlerdir. **‘Küresellik’**: Birilerine ait değerlerin yer küresi boyutunda yaygınlaşmasıdır.(...) Küresel değerler, başkası bundan ne derece yararlanırsa yararlınsın sahibinin çıkarını taşır, öncelikle onun düzeninin işlerliğini sağlar. Söz gelimi bir Batı değeri olarak demokrasi”. Bkz: Mustafa AYDIN, *“Yoğunluğu Azaltılmış İslâm”*.

⁴ “Hukuk Devleti konusunda söylenmesi gereken asıl husus, tüm bu anayasal ilke, kurum ve güvencelerin bilinçli hukukçular ve yurttaşların bulunmadığı toplumlarda hiç bir anlam ifade etmeyeceğidir.” Bkz.: İl Han ÖZAY, *“Devlet İdarî Rejim ve Yargısal Korunma”*, s. 42.

BİREYSEL VE TOPLUMSAL SORUMLULUK

Hukuk toplumunun, bir ‘bilgi toplumu’nda gerçekleştirilebileceğine inanmak; hukuk bilgisinin araştırılması, geliştirilmesi ve topluma ulaştırılmasını beraberinde getirmektedir. Bu nedendir ki, en küçük birim olan bireyden başlayarak, topluma karşı sorumluluk taşıyan tüm ‘**kişi**’ ve ‘**kurum**’ların, mesleklerinde veya toplumun ihtiyaç duyduğu alanlarda sürekli bilgilerini tazelemesi, geliştirmesi, yenilikleri takip etmesi, kaçınılmaz bir ihtiyaç olmaktadır. Zira toplumun içinde bulunduğu sorunları tespit etmek, bunlara çözümler üretmek, toplumun geleceği açısından herkese ‘**bireysel ve toplumsal**’ sorumluluk yüklemektedir.

Sorumluluk taşıyan birey veya kurumlara, öncelikle bilginin kaynak olarak kullanılması ve her türlü teknolojik imkânın değerlendirilmesi görevi düşmektedir. Bilhassa yaşadığımız sekülerleşme olgusu bu görevi daha da önemli kılmaktadır. İnsani değerlere ve hukuka aykırı inanç ve yorumlarla oluşturulan dayatma düzenlemeler ve parçalanmış yaşam tarzı, böyle bir ortam içinde yaşamayı zül addedenlere de kaçırılmaz bir fırsat sunmaktadır.

Toplumun inanç ve kültür yapısı ile gelenekleri ve istikbale ilişkin idealleri; toplumu bilgilendirmek için önemli referanslardır. Bu referanslar kullanılmadan yapılacak her tür düzenleme ve kurumlaşma, daha öncekiler gibi dönemsel olarak değiştirilmeye ve bozulmaya mahkûm olacaktır. Toplumu hukuk devletine kavuşturmak için, öncelikle hukuk toplumuna geçişi sağlamayı hedef alanların, bu amaçlarını sadece sloganlarla topluma sunmaları kâfi gelmeyecektir. Devleti, toplumu ve bireyi eşit haklara ulaştırma çabalarımızı; öncelikle kişiler arasında özel hukukun geliştirilmesi, bununla birlikte kamu hukukunun, özel hukuka ve temel hak ve özgürlüklere bağlılığının gerçekleştirilmesi yönünde yoğunlaştırmak zarureti vardır.

Önemli Bir Zaaf

Bilgi ve hukuk toplumunun sadece siyasi iktidarlar eliyle gerçekleştirilmesini beklemek gafleti bizden sadır olmamalıdır. Kimsenin böyle bir beklenti içine girmeye hakkı yoktur. AB’ye uyum kapsamında uyum yasaları⁵ ve bağlı hukuki düzenlemeleri yapma işlevinin sadece iktidarın öncülüğüne terk edilmesinin mahzurlarını çok açık olarak gördük. Özellikle Türk Ceza Kanunu Tasarısı çalışmalarını sırasında sadece tercüme

⁵ Bkz: M. BALCI, “Uyum Yasaları Analizleri”.

edilerek kanunlaştırılacak bir temel kanun tasarısının ne tür feci sonuçlara ulaşabileceği endişesi ve öngörüsü ile arkadaşlarımızın yaptığı çalışma⁶ sırasında bu konu daha aydınlık olarak gündemimize gelmiştir.

Elbette ki siyasi irade hukuki düzenlemeleri yapacaktır. Ancak, bazen icazetlerle kurulmuş, bazen tek bir insanın iki dudağı arasına sıkışmış, bazen parti iç disiplini uğruna ilkelerinden arınmış siyasi partilerin ve mensuplarının, insanımızın bireysel ve toplumsal sorumluluklarının gelişmesine ve gerçekleşmesine katkılarının çoğu zaman olumsuz yönde olduğunu da görüyoruz. Aynı şekilde buldukları parti çalışmalarında veya sivil toplum yapılanmalarında örgüte hizmetle sosyal tatmine ulaşmış ve ötesine geçmek istemeyen bireysel ve toplumsal sorumlu/sorumsuz hukukçularımızın pasifliğini de gözlemleyebiliyoruz.⁷

Bu gözlemimizi açarsak: Sivil öncelikler ve siyasi partiler içinde kendilerini görevli sayan ve görevinin gereğini yapmaya çalışan insanların bir kısmı, zaman zaman üzerlerindeki görevleri liderlerine, ağabeylerine, üstatlarına, komisyonlara, uluslararası kuruluşlara ve süper güçlere ciro ettiklerini görüyoruz. Bu halleriyle, kendileri düşünmeyen, kendileri için düşündüklerine inandıkları insanlara sadece tabi olan insanlar haline dönmektedirler. Parçası oldukları topluma katkı olması bakımından hiçbir proje üretmeyen, eskinin tekrarında direnen, muhafazakâr, sorumluluktan korkan, inancının örneği ve önderi olamayan misyonsuz ve vizyonsuz insanlar.⁸

Esasen ‘tebliğ sorumluluğu’, sadece dille anlatmakla yerine getirilemez. Kurumlar içinde edinilen bilgiler, toplumun her kesiminde ‘kazandırıcı ifadelerle’ ve birçok eylemsellikle aktarılmalıdır. Bu aktarımlar, uygun sivil öncelikler vasıtasıyla yapılırsa netice alınabilir. Bunun için de tüm iletişim imkânlarını en üst seviyede kullanmak gerekir. Hak arama bilincine sahip insanlar olarak henüz bu çapta bir kurumlaşmaya gidemediğimiz acı bir vakıadır.

⁶ Bkz : “TÜRK CEZA KANUNU TASARISI HAKKINDA DEĞERLENDİRME VE ALTERNATİF TEKLİFLER”, Hukukçular Derneği, 2003.

⁷ Uluslararası Dünya Müslüman Hukukçular Konferansı’nda görüştüğümüz yetkin hukukçular, “dünyanın birçok yerinde olduğu gibi, Türkiye’de de siyasi partilerin, İslâmi Hareketi kendi bünyelerinde eritmek gibi zaafları taşıdıklarını, bunun da İslâmi Hareketin gelişmesine engel olduğunu; neticede de Müslümanların gerek çoğunluk, gerekse azınlık olduğu topraklarda haklarının gasp edilmesi ve inançlarını yaşayamamaları sonucunu doğurduğunu” ifade etmişlerdi.

⁸ Sanma ciddiyet ile sarf ederim sanatımı
Ney elimde suyu durmuş kuru musluk gibidir
Bezm i meyde süfehanın saza meftun oluşu
Nazarımda su içen eşşeğe ıslık gibidir
Neyzen Tevfik

Günümüzde, siyasi partilerin, iktidarların, bürokrasinin çalışmalarını yeterli görenler bir rehavet içine düşmüşlerdir. Kendileri dışında, değişik vasıtalarla görüşlerini kamuoyuna ulaştırmaya çalışan az sayıda düşünür ve pratisyenin çalışmaları ile iktifa eder hale gelmişlerdir. Birisi hislerine tercüman olmuş ise, bu onu rahatlatmaktadır. Hatta çok acıdır ki, bu insanların çalışmalarına iştirak etmek, onları desteklemek, yapılan işlerin bir ucundan tutmak şöyle dursun, eserlerini dahi okumak zahmetine katlanılmamaktadır.

Bu tablonun abartıldığını düşünenler olabilir. Fakat aynı mekânları ve mesleği paylaştığımız birçok insanın kitap okumadığını veya çok az okuduğunu, işinin ve çoluk çocuğunun buna fırsat vermediğini, toplumsal faaliyetlere zaman ayıramadığını, toplumun en azından kendisi ile ilgili alanlarında sosyal faaliyetlere iştirak şöyle dursun, asosyal tutum içerisinde olduklarını görmekteyiz. Fakat bu kişilerin bir kısmının, günün birinde mevcut hallerine rağmen toplumun yönetimine talip olduklarını da gözlemleyebiliyoruz.

Bilindiği gibi ‘din’ bir yaşam şeklinin adıdır. İnsanlar dinleri gereğince yaşam sürerler. Dinlerinin Allah tarafından korunacağına inanan insanlara şunu tavsiye etmeliyiz: Evet Allah dinini koruyacaktır. Fakat Allah’ın koruyacağı din, kuralları Allah tarafından konan ve birbirini bütünleyen, parçalanma kabul etmeyen, insanların nefsine göre değişmeyen din olacaktır. O kurallar ki, insan hayatının her alanını kapsayan ve düzenleyen kurallardır.

Allah insanları sınamaktadır. Müslümanların Allah’ın dinine sahip çıkmaları halinde dinleri korunacaktır. Aksi halde korunan şey sadece insanların kuruntusu olacaktır. Ali Şeriatî’nin duasını hatırlayalım; **“Allah’ım, akidemi sorunlarımın elinden kurtar. Âmin.”** Aktiflik ve pasiflik arasındaki ayrımın bu tespitlerde yattığı düşünülmelidir.

Adanmışlık/Asketizm/Allah İçin Ne Yaptın

O halde hayatın kendisi olan soruları kendimize sormamız gerekir. Kafamızı yastığa koyduğumuzda “bu gün Allah (tabii ki kulları için de) için ne yaptım” sorusuna tatmin edici cevaplar alabiliyorsak mutlu olabiliriz. Bu mutluluk bizi ertesi günün çalışmaları için kamçılayabilir. Bu sorulara verilecek cevaplar örneklik ve önderlikle yakın alakalı olmalıdır. Bir başka deyişle:

Bizler hukukçuyuz. Bütün dünya genelinde hukukçulara verilen önem meslekte kazandıkları maddi değerler değil, adaletin tesisi ile ilgili yaptıkları çalışmalar ve oluşturdukları örnekliktir. Bu konuda ne tür çalışmalar içindeyiz? Bizleri temsil sadedinde fakat ateist bir toplum oluşturmaya yönelik hukuk üretimi ve uygulaması arzularına/çalışmalarına karşılık, toplum yapısının gereği olabilecek hukuk üretim ve uygulama çalışmalarına katılıyor, adaletin dağıtımında rol almaya çalışıyor muyuz?

Mazlum ve hakları gasp edilen insanlara, “bir daha bu haksızlıkların yapılamayacağı, ‘mazluma kimlik sorulamayacağı’, haksızlıklara karşı kendilerini savunacak hukukçuların bulunduğu”na ilişkin mesaj verebiliyor ve bunun çalışmalarını yapıyor muyuz? Yoksa hukukçuluk (avukatlık, memurluk, noterlik v.b.) bizim için başka bir meslek icra edemeyeceğinizden dolayı sadece bir ticaret veya ikbal kapısı mıdır?

Veya bir öğretim üyesiyiz. Hukuk öğretimi ve eğitimi ile ilgili öğrencilerimize ne gibi donanımlar kazandırıyoruz? Kaç öğrencinin elinden tutup, hukukun öğrenilmesinde, öğretilmesinde, sağlıklı hukuk mantığının yaygınlaştırılmasında bilgi ve deneyimlerimizi aktarıyoruz? Kendimiz gibi öğretim elemanlarını, topluma örnek ve önderlik edecek şekilde oluşturduğumuz kurumlarda istihdam edebiliyor muyuz? Onların bireysel ve toplumsal sorumluluklarını yerine getirmelerine yardımcı olabiliyor muyuz? Yoksa akademik kariyerimiz, bize verilecek ‘paye’lerin en yükseği midir?

Bu sorulara verilecek cevaplar, görüldüğü üzere sadece bireysel sorumluluğu içermiyor. Bunlar aynı zamanda toplumsal sorumluluğumuzu da kapsıyor. Birey toplumun en küçük birimi, aile toplumsal hayatın en önemli çekirdeği, tüm kurumlar da toplumsal hayatın yapı taşlarıdır. Birey Allah’ın tayin ettiği doğrultuda fitratına yöneldiğinde, aile Rasulüallah’ın örnekliğini gösterdiği şekilde yapılandığında, kurumlar Allah’ın rızası doğrultusunda işlerlik kazandığında Allah’ın nimetlerine kavuşacaktır.

O halde tüm bu etkinliklerimizi fert olarak yapabilmemizin mümkün olmadığını görüyoruz. Bireysel sorumlulukları yerine getirebilmek için kurumlar kurmak, geliştirmek, projelendirmek, topyekûn Allah’ın ipine sarılmak için topyekûn mücadeleyi esas almak zorundayız. Bu da toplumsal sorumluluk ile bütünleşme demektir. Ancak bu mücadelede önümüze çıkarılan önemli engeller, dayatılan planlar, dönüştürme projeleri bulunmaktadır. Önce bu projeleri görmeye çalışmalıyız.

DÖNÜŞTÜRME PROJELERİ VE MÜSLÜMAN TİPİ

Dikey Olarak Müslüman - Yatay Olarak Amerikalı

Avrupalı Tipler - Avrupa İslâmı Projesi

Büyük Ortadoğu Projesi

Burada insanımızı ve toplumumuzu bekleyen önemli bir tehlikeye dikkat çekmeden geçmeyeceğiz. Bu, 1990'lardan itibaren tek felsefi kaynaktan (Batı) fakat iki ayrı coğrafyadan dayatılan iki uçlu tehlikedir. Tehlikenin bir ucu Amerikan versiyonlu/sürümlü, özellikle Amerika'da henüz Amerikanlaşmamışlara özendirilen ve giderek de yer bulan İslâm anlayışı; diğeri Avrupa versiyonlu, Batı kültürüyle uzlaşmış 'Avrupa İslâmı'dır.

Amerikan versiyonu/sürümü; Bu proje, İslâm'ı salt teolojik bir olgu olarak görüp, İslâm dinini temsil eden toplumsal aktörler (Müslümanlar) arasında bir dayanışma (solidarity) gerçekleşmesine, İslâm'ın bir toplumsal kimlik olarak anlaşılmasına mümkün olabildiğince engel olmak ve bunun yerine Amerikan kimliğinin toplumsallaşmasını sağlamayı amaçlamaktadır. Öte yandan, sosyo-psikolojik bir kriz ortamının gün be gün arttığı ve tüketimin başlıca değer olduğu Amerikan toplumunda 'İslâm dininin siyasi ve toplumsal içeriklerinden bağımsız' olarak kabul görmesi Amerikan toplumunun geleceği açısından önemli ve yararlı görülmektedir. Bu doğrultuda son günlerde yeni Müslüman olan Amerikalılar arasında giderek popülerleştirilen bu eğilim dikkat çekicidir. Söz konusu eğilimi temsil eden Amerikalılar, "**dikey olarak Müslüman**" "**yatay olarak Amerikan**" olduklarını iddia etmektedirler.

Bu anlayış giderek güçlenmektedir. Bunun altında yatan en önemli sebep ise, ortalama Amerikan zihninde yatan oryantalist bakış açısıdır. Sıradan bir Amerikalı Müslüman olduktan sonra bir Arap ile ya da bir 'Orta Doğulu' ile birlikte aynı 'cemaat'in içerisinde olmak, toplumsal yaşamını sürdürürken önceki alışkanlıklarından vazgeçmek istememektedir. Yurt dışından, özellikle Amerika'daki ekonomik ve sosyal gelişmelerden etkilenerek Türkiye'de de oluşturulmaya çalışılan yeni Amerikanvari Müslümanlık, siyasi sistemin öteden beri oluşturulmaya çalıştıklarına da denk düşmektedir. Emredici dini inanç umdeleri/vahiy/nden arındırılmış Müslüman Türk (etnik değil vatandaş anlamında) kimliği oluşturmak gibi projelerin başarısız örnekleri şimdilerde yeni 'Amerikancı dikey ve yatay Müslümanlık'tan mülhem olarak ayağa kaldırılmaya çalışılmaktadır.

Varılmak istenen nokta, öncelikle, kimliklerin iman-amel ilişkisi boyutundan arındırılarak **‘bireysel sorumluluk ekseninde’** “sadece” soyut Allah inancı ve İslâmi kuramlarla **‘dikey olarak’** Allah’a bağlı Müslüman tipi oluşturmak. İkinci olarak da **‘toplumsal sorumsuzluk ekseninde’** toplumsal parçalanmayı ifade eden ve sadece siyasi sisteme uyum sağlama (düzenle düz olma) şeklinde tezahür eden **‘yatay olarak Türk’** kimliği oluşturmaktır.

Tehlikenin Avrupa sürümü de; görüntü itibariyle yerel olarak İslâm Dininin temel ilkeleriyle, çağdaş(!) Avrupa’nın gerçeklerinin telif edilmesi, kültür ve dinin temel ilkelerinin birbirlerinden ayrılması ile göçmenlerin anavatanlarıyla olan irtibatlarının kesilmesini amaçlamaktadır. Bu proje aynı zamanda, Türkiye’nin İslâmi kimliğinin Avrupa Birliği’ne girerken bir engel teşkil etmeyeceğini, çünkü İslâm’ın Avrupalı da olabileceğini savunmaktadır.⁹ Bu yönüyle de sadece Avrupa’da yaşayan Müslüman göçmenler için değil, aynı zamanda AB kapısında bekleyen Müslümanlar için de kuramlar sunmaktadır.

“Avrupa İslâmı” adı verilen bu projeye göre, Demokrasi laikdir ve ekonomik gelişimle mantık sınırlarında tanımlanabilir. 9 ve 10. yüzyıllarda etkisini sürdüren ilk büyük İslâmi düşünür el-Farabi Türk kökenliydi. O, temel kitabı ‘İdeal Devlet’de modelini akıl üzerinde yerleştirdi, din üzerine değil. Ekonomi, medeniyet ve devlet başarılı olabilmek için laik bir zeminde şekillenmelidir. Türkiye bu konuda çok önemli bir deneyime sahiptir(Bessam Tibi).¹⁰ Kurgulanan formül, çoğulculuk, demokrasi gibi değerlerle ve Batı kültürüyle İslâm’ın uzlaşması olarak ortaya çıkıyor. 56 İslâm ülkesinde İslâm’ın 56 değişik yorumu yapıldığı varsayımından yola çıkarak bir ilave ile Avrupa’ya özgü bir yorumun öncelendiği ileri sürülse de eklektik bir anlayışla İslâm’ı kişisel görüş ve uygulamalara indirgeyen bu plan, Müslüman Topluluğu parçalamayı, en azından orijinal vahyi ilkelerden uzaklaştırmayı hedeflemektedir.

Avrupa İslâmı’nı besleyen önemli bir faktörün de ‘Dinlerarası Diyalog’ olduğu ifade edilmektedir. Gerçekten de, özgün fikir olarak Batı’da ifadesini bulan ve Müslüman Topluluk içinden de taraftar bulan ‘dinlerarası diyalog’ çalışmaları, Avrupa’nın geleceği için Avrupalı’lar yararına, içeriği gayrimüslimler tarafından doldurularak manipüle edilen

⁹ http://www.turkishtime.org/18/20_5_tr.asp

¹⁰ http://www.turkishtime.org/18/20_5_tr.asp

bir Avrupa İslâmı öngörüyor. Dinlerarası diyalog, bu yönüyle Avrupa İslâmı konusundaki öngörülerini ve oluşumları ümitlendiriyor. İslâmî cemaatlerin sıcak bakmadığı Avrupa İslâmı konusunda özellikle Alman siyasetçilerin geleceğe dönük iyi bir hesap yaptıkları ortada. Çünkü yapılan bir araştırmada önümüzdeki 10 yıl içinde Alman Parlamentosu'nun içinde İslâmî örgütlerin temsilcileri milletvekili olarak oturacak.

Avrupa İslâmı projesinin, Avrupalıların sadece bir bütünleşme zemini olarak değil, Avrupa kültürünün devamlılığı açısından da önemli bir işlev görmesi beklenmektedir. Zira gittikçe azalan bir nüfusa dayanan Batı'nın, ancak dışarıdakilerin yeni kültür taşıyıcıları olarak cezbedilmesi halinde hayatta kalabileceği düşünülüyor. Bu düşünce, toplumsal ve kültürel hayata dinamizm katabilecek 'devşirmeler'e ihtiyaç duymaktadır. İslâm'ın Avrupa ve ABD'de yayılmasının devam edeceği varsayımından/endişesinden hareketle oluşturulan bu proje, Avrupa ve ABD'nin korunması gereken ekonomik çıkarları uğruna Müslümanların Avrupa ve Amerikan toplumlarıyla bütünleşmesini garanti altına almak ve radikal fikirlerden etkilenmeyi önlemek için önem verilen projedir.¹¹

Yukarıda yaptığımız tespitler ve izahlar, her iki projenin birbirine yakınlığını ortaya koymaktadır. Bu projelerin şimdilerde çok konuşulan ABD'nin '**Büyük Ortadoğu Projesi**' ile birlikte değerlendirilmesi gerekir. Büyük Ortadoğu Projesi, bilindiği gibi Soğuk Savaş döneminde Sovyet yayılcılığına karşı oluşturulmuş 'Yeşil Kuşak Projesi'nin devamıdır. Yeşil Kuşak Projesi, eğilimi ne olursa olsun Sovyet yayılcılığının karşısında ve onu çepeçevre kuşatarak içine kapanmış hale getirmek için oluşturulmuştu. Büyük Ortadoğu Projesi ise, hedefteki düşmanı değiştirmiş, yerine, geçmişe (tarihi gerçekliğe) ayağını basarak geleceğe bir medeniyet tasavvuru ile uzanan İslâm'ı koymuştur.

İslâm gibi, temelinde Allah'ın ismi ve kelimelerinin yayılmasını (ilâ-yi kelimetullah) öngören bir inancın kendi içinde hapsedilmesini imkân dışı gören ABD, yapılacak işin;

- İslâm Dininin, -özünden koparacak tarzda yeni bir yorumlama ve kavramlaştırma ile- hayatla ilgisini koparmak,
- İsrail'in güvenliğini sağlamak,

¹¹ Bahadır KURBANOĞLU, "Bir Toplum Mühendisliği Projesi, 'Avrupa İslâmı'".

- ABD – İsrail – İngiltere şer ittifakının bu bölgede daha rahat at oynatabilmesi ve bu bölgeyi daha rahat sömürebilmesi için Müslümanların düşünme, olayları algılama, yorumlama ve değerlendirmeleri ile yaşam tarzlarını değiştirmek,
- ABD değerlerinin küreselleşmesine karşı İslâmi direnişi kırmak,
- Bu coğrafyanın başta enerji olma üzere zenginliklerine el koymak,
- Bu bölgedeki su ve ulaşım yollarını ele geçirmek.¹²

olduğuna hükmetmiş ve uygulamaya koymuştur. Bütün bu uğraşların ana hedefi, Tevhid Dininin temel doğrularını yeni bir kavramsallaştırma ile yozlaştırmak ve Protestanlaştırıp hayattan el etek çekmesini sağlamaktır.¹³

Buraya kadar önemli sonuç, bireysel ve toplumsal sorumlulukların birbirinden ayrılmazlığı ve birinin diğerine önceliği olmadığıdır. İkisinin bir arada ve yarış halinde gidebildiği, vahyin, aklın ve hukukun en etkin biçimde kullanıldığı, her türlü imkânın ve fırsatın kazaya bırakılmadığı, hatta her an yeni imkân ve fırsatlar oluşturulabildiği oranda bu sorumluluklar yerine getirilmiş olacaktır. Sekülerleşmenin kasıtlı olarak yanlış tanımladığı adanmışlık (asketizm) dünyevilikle manevilik arasındaki dengeyi yakaladığında, sekülerleşmenin, Protestanlaşmanın, yatay – dikey ayrımlı Müslümanlığın veya Avrupa İslâmı'nın bize uğrayamayacağı açıktır.

Sekülerleştirme/Protestanlaştırma/Muhafazakârlaştırma Projeleri

Sekülerlik, Yahudi ve Hıristiyan geleneğinde, dışarıdan bir yabancı, din adamı olmayan kişi anlamına da kullanılan bir kavramdır. Ancak burada Aydınlanmadan sonra ortaya çıkan ve ilahi temeldeki her şeye meydan okuyup insanı merkeze alan, akli mutlaklaştıran ve aşkını reddeden modern zamanlara ait düşünceler bütünü içindeki anlamıyla ele alınacaktır. Çokça ifade edildiğinin tersine, sekülerliğin 'din dışı' şeklindeki anlamına da karşı çıkmaktayız. İleride de göreceğimiz gibi, sekülerlik, 'dine müdahale etme' anlamında kullanılacaktır. Din dünyadan ve hayattan soyutlanamaz.

¹² Yıldırım CANOĞLU, "Tevhid Dinine Karşı Bir Şirk Girişimi: "Pazar Tektanrıcılığı" ve Yeni Yeşil Kuşak",

¹³ Yıldırım CANOĞLU, a.g.m.

Buna karşın modernitenin diğer ideolojiler gibi hayatı izah saadedinde dine ait alanda da yer almak istemesi nedeniyledir ki, insan aklının ve bilimin fizik alanı fethiyle, hayatın tüm alanlarında dinin etkisini daralttığı, hatta dinî ilişkileri önemsizleştirerek değersizleştirdiği görülür.¹⁴ Bu haliyle seküler anlayış, dini özne olmaktan çıkarmış nesneleştirmiş, dine müdahale etmiştir. Artık sekülerizm bildik anlamıyla dinin dünyaya, dünyanın dine karışmaması olgusundan çıkmış, aksine sekülerlik dine müdahale etmiştir.

“Değişik tanımlamalarda da sosyolojik bir tanım olarak **sekülerizasyon**, dinî düşünce, muamelât ve kurumların sosyal önemini yitirdiği bir süreç (Brayn Wilson), dinî inançlar, ibadetler ve cemaat duygusunun toplumun ahlâki hayatından uzaklaştırılması (Viktor Lidz), mistisizm dâhil tüm dinî konu ve tutumlara karşı tam ilgisizleşme (Daniel L. Edwards), yarı paganlaşma (El Wood), kilisesizleşme (Peter L. Berger)” gibi çeşitli yönlerden tanımlanmıştır.”¹⁵

Tüm bu tespitlerden çıkabilecek sonuç; sekülerizmin akli dini bağlardan arındırarak bir vicdan meselesi haline getirmesi olmuştur.

Aynı şekilde Hıristiyanlığın/Kilisenin Tanrı'nın iktidarını kurmak istemesine karşı çıkan Protestan söylem zamanla İslâm âlemine de sirayet etmiş ve Tanrı'nın iktidarını istemeyenler, bilerek veya bilmeyerek İslâm düşünce ve yönetiminde olmazsa olmaz unsurlar olan eşitlik, adalet ve benzeri ilkeleri yok sayma eğilimine girmişler ve kendi iktidarlarını kurmaya çalışmışlardır. Bu tıpkı, Hıristiyanlığın/Kilisenin dayattığı Tanrı iktidarı gibi, Tanrı adına din adamlarının iktidarının benzerinden başka bir şey değildi. İslâm esasen böylesi bir iktidar anlayışını dayatmıyordu. Ancak yine de tarihi süreç içinde dinî sekülerleşme İslâm dünyasına bulaşmıştır.

Bu karışıklığın temelinde geçmişin pragmatik ilişkilere dayanan ve karşılıklı tavizlerle ayakta duran cemaat-devlet ilişkisinin yattığı ifade edilebilir. Ancak bu ilişkinin yerini “düşünsel olarak içselleştirilen bir devletçilik, milliyetçilik ve tam bağımsızlık”¹⁶ söylemine bırakması sorgulanmalıdır.

¹⁴ Ramazan ALTINTAŞ, a.g.m.

¹⁵ Ramazan ALTINTAŞ, a.g.m. (Mustafa ÖZEL'in İKTİSAT RİSALELERİ'nden)

¹⁶ Yalçın AKDOĞAN, “Din – Devlet İlişkisi ve Cemaatlerin Yapısal Dönüşümü”.

Bu sorgulama, bir yönüyle de, “devletle iyi geçinen ve tehdit oluşturmayan bir yapılanmanın giderek kendisini tamamen devletin yönlendirmesine bırakan ve devletin bekasını dini amaçların önüne koyan teslimiyetçi bir formatı”¹⁷ engellemelidir.

Aynı şekilde iktisadi yönden de bir sekülerleşme süreci yaşanmaktadır. Dünyevîleşmek, iktisadî hayatta dinî metin ve otoritelerin referans kaynağı olmaktan çıkması ve bütün dikkatin “insanın bu dünyadaki faydasına” yöneltilmesi, maddî verimliliğin (üretkenliğin) “*her şeyin ölçüsü*” olarak kabul edilmesi şeklinde tezahür etmektedir.¹⁸ ‘Müslüman tecrübede’ rızık, bereket ve “*er-Rezzâk*” arasında çok yakın bir ilişki ağı mevcuttur. “*Er-Rezzak*”, rızık veren anlamında Allah’ın isimlerindedir. Kapitalistleşme süreci yaşamamış toplumumuzda ekonomik faaliyet “rızık” kavramıyla bütünleşmiş, israf kavramı da gereksiz tüketim anlamına kullanılmıştır. Kapitalist Batı’da ise ‘risk’ kavramı egemendir.¹⁹ Modernitenin sekülerleştirici etkisiyle Müslüman bilinçte ‘rızık ve israf’ gibi kavramların anlamlarında bir buharlaşma süreci yaşanıyor. Buna “*dilin seküleşmesi*”, ‘kavramları kelimenin asıl yüklendiği anlamlardan soyutlamak’ diyebiliriz.²⁰

Tüm bu tespitleri toplu bir bakışla ifade edersek, sekülerleşmeyi, dini tamamen reddetmek veya dışlamak olarak değil, fakat dini kamusal alandan dışlamak, din duygularının zayıflatılarak sadece vicdanlara hapsedilmesi olarak görmek mümkündür. Bir başka deyişle, araştırmacı Ramazan Altıntaş’ın ifadesiyle, dinin yani Tevhid’in parçalandığı, cennetin yeryüzünde arandığı bir süreçten bahsediyoruz demektir.²¹

¹⁷ Yalçın AKDOĞAN, a.g.m.

¹⁸ Ramazan ALTINTAŞ, a.g.m.

¹⁹ Batıdaki “**risk**” kavramı “**rızık**” kavramından mülhemdir. 17. yüzyılın başında Amsterdam’da Müslüman düşünürlerle ait el yazması kitaplarda keşfedilen ‘rızık’ kavramının İslâm anlayışındaki, ‘Allah’ın insanlara ihsanı, fakat insanların da bu ihsanı elde etmek için çaba harcamaları ve sonuçta elde edilen nimet’ şeklindeki anlamının içi boşaltılıp Protestanlığın kaderci anlayışıyla doldurulmuştur. Şöyle ki, “elde edilmesi sadece bazı ‘**seçilmiş**’ insanlara mahsus ekonomik değer, dolayısıyla seçilmişler dışındakilerin elde edememesi ihtimali çok kuvvetli değer” anlamına gelmek üzere ‘risk’ olarak değiştirilmiş ve insanlığın geleceğine ilişkin tamamen karamsar bin anlama büründürülmüştür. (Yusuf KAPLAN’ın 23 Şubat 2004’de Hukukçular Derneğinde verdiği “*MEDYA VE ŞİDDET*” konulu Seminerinden notlar)

²⁰ Ramazan ALTINTAŞ, a.g.m.

²¹ Ramazan ALTINTAŞ, a.g.m.

Hal böyle olunca, seküler insan dini olanı dünyevileştirerek artık daha çok çalışmak, cenneti bu dünyada an be an yaşamak, inanç ilkeleri ne olursa olsun her nimetten yararlanmak, bunun için de, bu nimetleri kendisine sağlayacak işini/mesleğini en iyi şekilde yapmak zorundadır. Hatta bu işi/dünyevi işleri/mesleği Allah'ın rızasını kazanmak için bir araç olarak kabul etmek durumundadır.

Burada sanılmasın ki meslek gerçekten de sadece rızık elde etmek için icra edilmektedir. Rızıkın yanında daha önemli bir düşünce/eylem olgusu burada devreye girmektedir. Parçalanmış bir din anlayışında insan zihni toplumsal yapıyı da parçalamakta, özellikle de kendisine diğer insanlardan farklı misyonlar belirlemektedir. Seküler insanın misyonu, Protestanlığın tarih içinde geçirdiği süreci aynen geçirmektedir. Şöyle ki: Protestanlık ile sekülerleşme arasında çok yakın bir ilişki ağı mevcuttur. Protestanlık ibadete ilişkin aygıtları olabildiğince asgari düzeye çekerek, adeta ibadeti, meslek ahlâkı ile dondurmuştur.²²

Gerçekten de Weber'in deyiimiyle, Protestanlığın varolduğu unsurlardan biri meslek kavramıdır. Protestanlığın meslek kavramına atfettiği anlam içinde dinsel bir tasarım mevcuttur. Weber, 'Protestan Ahlakı ve Kapitalizmin Ruhu' adlı eserinde Protestan anlayışta Tanrı'nın sevdiği bir kul olmak için şunlara dikkat etmek gerektiğini vurgular:

1. En büyük günah veya insan onuruna yakışmayan en büyük davranış, insanın vaktini boşa harcamasıdır; İnsan aylak aylak dolaşmamalı, durmadan çalışmalı ve üretmelidir.
2. İnsan ürettiklerini har vurup harman savurmamalı, basit ve sade bir yaşam geçirmeli, böylece tüketimden arta kalanı tasarruf etmelidir.
3. Tasarruflar yatırıma dönüştürülmelidir.

Weber'in bu ifadelerinden Kapitalizmin müteşebbis tanımı ortaya çıkmaktadır.²³

Protestanlık, geleneksel dine adanmışlığı (asketizmi) dışladıktan sonra meslek sahibi olmak istemeyen işsizlere, meslek sahibi olup da tembellik edenlere, mesleklerinde başarısız olmuşlara ve hatta fakirlere karşı da düşmanca bir tavır sergilemiştir. Zira Protestan inancında kadercilik vardır. Protestanlıkta takdir-i ilâhi tam bir kadercilik anlamındadır.

²² Ramazan ALTINTAŞ, a.g.m.

²³ Sertaç KAPTAN, <http://www.lisefelsefe.com/odevler/weber.htm>

Bunun içindir ki Protestan inanişta insanların mesleklerinde başarılı olup olmadıklarına göre Tanrı katında yerlerinin belirlenmesi anlayışı hâkimdir. Başarılı ve zengin olanlar Tanrı katında makbuldür ve Tanrı tarafından seçilmiştir. Mesleğinin gereklerini yerine getirmemiş olanlar kovulmuştur. Dolayısıyla zengin olan insan cennete gidecek, fakir olan ise gidemeyecektir. O halde ona acımak, merhamet etmek yersizdir. Bu bir kaderdir ve değiştirilemez. Bu düşünce aynı zamanda Tanrı'ya ulaşmanın yolunu göstermektedir. Elbette ki bu düşünce içinde Kilise görevlilerinin Tanrı'ya ulaşmada veya ulaştırmada bir rolleri olamaz. Bu şekilde toplumun Kiliseden uzaklaşması, geleneksel dine adanmışlığın (asketizmin) yerine, 'meslek'ini icra eden bireyselliği ortaya çıkaracak, bir başka deyişle dünyevi asketizmi (dünyaya adanmışlığı)²⁴ doğuracaktır.

Artık dünyada cehennem, ahirette cenneti yaşamak gibi dinsel bir inancın yerini, her iki dünyada da cenneti yaşamak gibi "kapitalist" bir inanç almıştır:

Kazanmak, her zaman kazanmak. Ne kadar kâr edersen her iki dünyayı da o kadar kazanırsın anlayışı.²⁵

Tüm bu anlatılar, İslâm dünyasında Protestan bir anlayış gerçekleşebilir mi sorusuna cevap olsun diye değil, aksine, tarihin, inancımızın ve insanımızın bize yüklediği misyona, bir başka ifadeyle İslâmi yenilenme sorumluluğumuza hangi vizyonla karşılık verebileceğimiz sorusuna cevap olması için bir giriş mahiyetinde düşünülmüştür.

Burada bizi bekleyen ve hep müşahede ettiğimiz bir tehlikeye daha dikkat çekebiliriz:

Bir oryantalist iddia şudur: "Müslüman toplumların yapısı ile Batılı Hıristiyan kültürün dinamik evrimsel özelliği arasında zıtlık vardır. İslâm toplumları fetihçidir, Batı Hıristiyan toplumları ise üreticidir. İslam toplumlarında müteşebbisler için özgürlük yolları kapalıdır. İtaat etme tutumunu beslediği için kadercilik toplumun genlerine işlemiştir. Böyle bir tutumda üretim gelişmez. Hıristiyanlıkta ise, demokratik bir sanayileşme yolunda gelişen ve olgunlaşan akılcı, ilerlemeci bir toplumun tohumları barınmaktadır."²⁶

²⁴ Cihan ÖZPINAR, "Manevi Asketizm'den Dünyevi Asketizme", Yayınlanmamış makale.

²⁵ Cihan ÖZPINAR, a.g.m.

²⁶ Ramazan ALTINTAŞ, A.g.m. .

Oryantalistlerin İslâm'la ilgili iddiasındaki olumsuzluklar sadece Hıristiyanlığın kendine özgü tarihi süreci içinde geçerliliği olan bir zemine oturabilir. İslâm'ın özünde ise böyle bir anlayış yoktur. Böylesi bir durağanlık esasen Kilise doğmaları içinde ve vaftiz-afroz kurumlarıyla birlikte vardır ve bundan da Protestanlık sayesinde kısmen kurtulabilmiştir. Kısmen, çünkü Protestanlık da yukarıda belirttiğimiz gibi kadercidir. Dolayısıyla insanımızın bu sarmaldan kurtulması için Protestan anlayışına sarılması değil, aksine vahyi ilkeleri yeniden gözden geçirmesi, vahiyden arındırılmış/sekülerleştirilmiş din anlayışının etkisinden çıkarak, fakat mistikleşmeden, aynı zamanda da dünyevileşmeden gerçekçi bir misyon üretmesi gerekmektedir. Bu üretim, hayatı dogmalarla yöneten Hıristiyan inancına karşı yönelmiş bir protesto (Protestanlık) tarzında değil, tamamen kuşatıcı, onarıcı, ilkesel bir biçimlenme (formasyonla) ile olacaktır.

İşte konunun tam burasında, protest yaklaşımına teslimiyetçi yaklaşımın aynı yelpazenin birer ucu gibi görüldüğü, ancak çoğu zaman da iç içe geçtiği bir durumla, günümüzün en çok tartışılan kavram ve olgusuyla karşı karşıya kaldığımızı görüyoruz. Muhafazakârlık...

Muhafazakârlık

Muhafazakârlık modernliğe karşı ilk tepki olarak alındığında; “sekülerleşmeye, hızlı devrimci değişime, hukuk alanında da resepsiyona, geleneğin ve tarihin dışlanmasına karşı çıkış” olarak okunabilir. Bu tarz muhafazakârlık felsefi temelleri olan bir muhafazakârlık türüdür. Batıdaki örnekleriyle bazı muhafazakâr düşünürler, siyasi, kültürel, ekonomik ve askeri emperyalizme karşı çıkma, dini ve kültürel çoğulculuğu savunma, Amerikan liberal evrenselciliğini eleştirme, Tanrı'ya, tarihe ve geleneğe karşı saldırılara göğüs germe noktasında ortak bir perspektife sahip olma iddiasındadırlar. Önemli örneği de Antony Sullivan'dır.²⁷

İkinci ve reddettiğimiz muhafazakârlık tarzı ise, Amerikan tarzı siyaset anlayışının ve toplum kurgusunun, geç dönem kapitalizmin ve küreselleşmeçi ekonominin değer sistemi olarak gündeme getirildiği neo-muhafazakârlıktır.²⁸ Muhafazakârlık(*), kapitalizmin teknolojik yönüyle uyuşurken, modernizme karşı eleştirisi sadece kültürel yönde odaklanmıştı.

²⁷ Bk: Antohny SULLIVAN, “Muhafazakârlık, Çoğulculuk ve İslâm”,

²⁸ Fahrettin ALTUN, “AKP ve Muhafazakâr Demokrasi”,

(*) Şimdi ise ‘Muhafazakâr Demokrat’.

Bu yönde eleştiri de yine kapitalizmin kendi içinden gelmiş ve kapitalizmin, ‘ekonomik yeniden üretimi uğruna kendi kültürel değerlerini, toplumsal disiplini, yaratıcılığını tehlikeye sokan tüketim kültürüne paçayı kaptırdığını’ ileri süren (Helmut Dubiel) bu eleştiri, Reagan Dönemiyle kendini gösteren Yeni Muhafazakârlığın habercisi sayılmıştır.²⁹

“Yeni muhafazakârlığın mümeyyiz vasfının, liberalizmle muhafazakârlığı çok sıkı bir şekilde lehimlemesi olduğunu düşünüyorum.³⁰ Bu yeni liberal muhafazakârlığın merkezi savı, modern liberal toplumların, değerlerden arınmış, kültürel kimlikten yoksun toplumlar olamayacakları, olursa yozlaşacakları ve çökecekleridir; liberalizmin temin ettiği özgürlük, ilerleme ve yaratıcılık, ancak toplumun birtakım temel değerleri muhafaza edilirse varlığını sürdürebilecektir. İtiraz, kozmopolitizme yönelik eski muhafazakâr itirazdır, savunulan, Gelenek – Din – Millet – Devlet – Otorite vb. eski muhafazakâr değerlerdir, görünürde. Yeni Muhafazakârlığı yeni kılan, öncelikle, bu ‘eski’ değerlerin büyük ölçüde liberal toplumu güvencelemek üzere savunulmasıdır. Liberal değerler yeni muhafazakârlığın çerperinde gelişen yeni ırkçılığın, neofaşizmin de katkısıyla, evrensel olmayıp Batılı ulusal geleneklere özgü tarihsel miraslar biçiminde kodlanırlar. (Yeni muhafazakârlık, bu veçhesiyle, liberal siyasal geleneğin öncü savlarla bezeli gizli yüzünün görünür hale gelmesidir aslında). Ayrıca, sözkonusu değerler, eski Muhafazakârlığın onlarla sahip olduğu maddi toplumsal bağla kıyas edilemeyecek kadar yüksek derecede atomize yapılarla örülü inorganik bir çerçevede savunulur. –bununla ilişkili olarak, ‘en’ modern, teknik ve sentetik biçimlerde savunulur; ve Yeni Muhafazakârlık gerçi bazen Muhafazakâr Devrimciliği andıran ‘radikal’ ve ‘yenilikçi’ bir söylem kullansa bile, onunla kıyas edilemeyecek kadar açık bir konformizm ve statükoculuk içerir. Muhafazakârlıkla liberalizmin Yeni Muhafazakâr bireşiminin hassas bir noktası devlet meselesidir: Yeni Muhafazakârlık, yeni-liberal deregülasyon politikaları doğrultusunda sosyal işlevlerinden arındırılmasına destek verdiği Devletin, ‘çıplak otorite’ olarak kendinden menkul meşruiyetini tahkim etmeye çaba sarfeder: bu tahkimat, Devletin, sistemdeki büyüyen meşruiyet açığını (hem hakla ilişkiler politikası hem baskı aygıtıyla) kapatmasına yarayacaktır.”³¹

²⁹ Tanıl BORA, “Muhafazakârlığın Değişimi ve Türk Muhafazakârlığında Bazı Yol İzleri”,

³⁰ Yeni Muhafazakârlığın Liberalizmle örtüşen yönleri için Bkz: Yalçın AKDOĞAN, “Elhamdülillah Muhafazakârlık”.

³¹ Tanıl BORA, a.g.m. Ayrıca Bkz: “TÜRK SAĞININ ÜÇ HALİ – Milliyetçilik – Muhafazakârlık – İslâmcılık”.

Türkiye’de son dönemlerde muhafazakâr demokrasi anlayışı yoğun bir şekilde bir ‘kimlik siyaseti’ karşılığı olarak gündeme getirilmektedir. ‘Kimlikli siyaset’ karşıtı olarak kimlik siyasetini bir nevi ‘barsak temizliği’ yakıştırmaları ile dışlamaya çalışan bu düşünce, geçmişteki gerilimli siyaset anlayışının karşısına bulanık bir şekilde çıkmaktadır.³² Bu haliyle kendisi olarak kalabilmenin imkânlarını yitirmiş vaziyette bir üst kimlik olarak ‘muhafazakâr demokrasi’ anlayışının mutlaklaştırılarak dayatılması başta hukukçuları ilgilendirmektedir.

Bilindiği gibi hukukçular, hukuk kurallarının hızlı değişiminden, ani manevralardan, farklı kültürlerin hukuk metinlerinin tercümelerinden ve modernitenin öngördüğü hayat tarzının hukuk kuralları ile dayatılmasından yana değildirler. Bu yönleriyle hukukçular muhafazakâr olarak nitelendirilirler. Bu yüzdendir ki ülkelerde hukuk metinleri alelacele değiştirilmez. Hatta bir geçiş dönemi uygulamaları gözlemlenir ve ‘test edilmiş yaşam biçimleri’ne uygun hukuk metinleri yapılır. Hele de resepsiyon tarzı aktarmalar hukukçular tarafından hiç hoş karşılanmaz.

Ancak günümüzde –hukuk üretme bakımından– insanımıza dayatılmaya çalışılan yeni muhafazakârlık türü, her gün bir yeni kanun çıkarma ve bir sonraki gün bu kanuna yama yapma şeklinde tezahür etmektedir. Bunun başlıca nedenlerinden biri hukuk formasyonu anlamında donanımsızlık olduğu kadar, arzulanan, gıpta edilen yaşam tarzına uyum sağlama kolaylığıdır. “Değişime yönelik bir ihtiyatlılık sahibi, devrimci ve köktenci değişimlere kapalı” olan muhafazakârlığın evrimci ve tedrici bir değişimi savunurken³³ AB uyum yasalarının çıkarılmasında yangından mal kaçırırcaasına acele etmesini, aynı kolaycılığa bağlamamız yadırganmamalıdır. Siyasette ve kültürde kimliksiz ve uzlaşmacı tavrın sahiplerinin, hukukta farklı bir yöntem uygulamalarını beklemek de imkânsızdır.

Din ve devlet işleri ayrımında Ali Fuat Başgil’den mülhem “*dinin devlete karşı nisbî de olsa bir muhtariyet içinde ahlaki ve manevi hayatın nizamı olarak hüküm sürmesine izin verilmesi*” şeklinde tezahür eden muhafazakâr demokrasi anlayışı,³⁴ onun modernizmden ve sekülerleşmeden ne denli etkilendiğinin kanıtı sayılabilir. Aynı şekilde, ‘paranın dini ol-

³² İktidar İdeologu Yalçın AKDOĞAN bu konudaki mazereti Bilim ve Düşünce Dergisinin 1. sayısında (Ekim 2002) “*Din –Devlet İlişkisi ve Cemaatlerin Yapısal Dönüşümü*” başlıklı makalesinde şöyle açıklamaktadır: “*Milletin değerlerini kabul ile devletin hassasiyetlerini anlama arasına sıkışan gerilim ortamı rasyonel ve gerçekçi bir anlayış ortaya konulmasını da mümkün kilmamaktadır.*”

³³ Yalçın AKDOĞAN, “*Elhamdülillah Muhafazakarız*”.

³⁴ Yalçın AKDOĞAN, “*Muhafazakâr Demokrasi*”, (Berat ÖZİPEK’ten intihalen), s.41.

maz' özdeyişi (!) ve yine 'dine dayalı siyaset yapılmaması' anlayışı bir bakıma dini tarif eden ve alanını sınırlayan seküler bir yaklaşımdır, hatta seküler anlayışla bir nevi 'toplum mühendisliği' dir.³⁵

Ayrıca siyasetin bir uzlaşısı olduğu görüşü muhafazakâr demokrasinin önemli bir vurgusudur.³⁶ Bu görüş, tavizler vererek elini zayıflatmayı ve sonunda bir teslimiyeti mi getirecek, yoksa iktidar gücüyle hizaya sokmayı mı getirecektir?³⁷ Bu çerçevede, "milli muhafazakârlık çizgisini asalak seçkinlerin ayrıcalıklarının değil, millet varlığının muhafazası; evrensel muhafazakârlık çizgisini de evrensele hâkim olan ABD odaklı bir sermaye oligarşisinin stratejisi" olarak okuyan Özel'e katılmamak mümkün değil.³⁸ Muhafazakâr Demokratlığın teorisyenlerinin entelektüel platformda irtifasız ve intihalli (aşırımcı) durumda olmalarına bakarak bir ironi bile yapmak mümkün görünüyor.³⁹

Dikkat edildiğinde görülecektir ki muhafazakârlık ve muhafazakârlar, tarihsel olarak da, felsefi olarak da her zaman pragmatist olmuşlar, 'değişim' adına çıkarları önceleyen bir siyasi tutumu benimsemişlerdir. Türk tipi muhafazakârlık felsefi bir çabanın sonucu bile değildir.

Bu yüzdendir ki Tek Parti döneminin gerçekleştirmekte zorlandığı çağdaşlaşma uygulamalarının çok partili hayatta muhafazakâr partiler eliyle gerçekleştirilen 'toplumsal değerlerle barışık Batılılaşma projesi', aksini söyleseler de muhafazakârların eliyle dayatılan rafine bir toplum mühendisliği örneğidir.⁴⁰

³⁵ Akif EMRE, "Toplum Mühendisliği Projesi Olarak Muhafazakârlık".

³⁶ Yeni Muhafazakârlığın izahta en çok güçlük çektiği nokta da tam burasıdır: "**Siyasal otoritenin hangi meşruluk temeline oturtulacağı sorunu.**" "*Muhafazakârlık siyasal otoriteyi, hukuki ve siyasi meşruluğun ötesinde bir meşruluk temeline oturtmakta ve siyasal iktidarın varolan toplumu tanıyarak, işlevlerini onun kabulüne uygun olarak yürütmesi gerektiğini belirtmektedir. Siyasal iktidarın en temel dayanağı milli iradenin kabulüne mazhar olarak meşruluğunu milletin genel kabulünden almasıdır. Siyasal otoritenin meşruiyetini sağlayan unsurlardan birincisi dayandığı irade, ikincisi ise kendisini ifade ettiği kurumsal kimliğin ortaya koyduğu içeriğin yani kanun, kural ve değerlerin genel kabul görmesi, çağın gereklerine uygun olmasıdır. Buradaki toplumsal dayanağın vurgusu, kolektif unsurlara dayanmayı değil, sosyal desteği ifade etmektedir.*" Yalçın AKDOĞAN, "Elhamdülillah Muhafazakârlık".

³⁷ Muhafazakârlık sopsasının her iki ucu da pis görünüyor.

³⁸ Mustafa ÖZEL, "Hem Milli Hem Evrensel Muhafazakâr Olunabilir mi?".

³⁹ "Muhafazakâr Demokrasi yaklaşımları, ahlakilikten yoksun olan genel siyaset anlayışımıza yeni yorumlar katmıştır. Düşünce muhtekiri (karaborsacısı – vurguncusu) ağabeylerimizin liberal ayyaşlardan aşırarak tömbeki dumanları altında şekillendirdiği bu nidüğü belirsiz tamlamanın, siyaset gündemine sokulması bana kalırsa, kacı kırık beynamaz radikalizmin soft yansımından başka bir şey değildir." Necip Süleyman DOĞULU, "Enstrümental Demokrasi".

⁴⁰ Akif EMRE, a.g.m.

Amiyane tabirle ‘daha önce de gördüğümüz oyun’un yine ‘demos’a dâhil olmak isteyenler eliyle yapılıyor olması ilginçtir. Atina’da Demos dışından birinin Demosa dâhil olmak istemesi ve olması onun özgürlüğe kavuşması anlamına geliyordu. Ancak Türkiye’de özgürlüğünü kaybetmek anlamına geliyor.⁴¹ Aslında demosa dahil olmak isteyenlerin de bir özgürlük mücadelesi içinde olduklarını varsaymaktayız. Fakat özgürlüğün, özgürlükten vazgeçmeyle kazanılamayacağı, aksine mücadele gerektiği izahtan varestedir.⁴²

Örnekmeli muhafazakârlık anlatımlarımızdan çıkarılabilecek önemli sonuç; bildik toplum mühendisliği işlevinin tam bir pragmatist yöntemle ve üstelik hukuk ve hukukçuların alet edilerek yapılıyor olmasıdır. Bu bağlamda çok önemli bir söylem ve bu söylemle birlikte yapılacak iş bizleri bekliyor demektir. Bu işin adı, iman-amel ilişkisi kapsamında bir alt yapı oluşturulması söylemi ve işlevidir. Yeterli imanî - amelî - ahlakî ve hukuki donanımdan ve hukuk bakış açısından yoksun (hukukçu olsun olmasın) siyasetçiler eliyle ve hukuku kullanarak yapılan yasalar ve uygulamalarla toplumsal dönüşüm projelerine destek kitaları oluşturmanın önüne geçmek gerekmektedir. Kaldı ki, muhafazakârlığın bir gelecek tasavvuru için cazip ve heyecan verici olmadığı kendi teorisyenlerince ifade edilmektedir.⁴³ Bir başka ifadeyle, kendi içinde de bir moral tutarlılık arzetmeyen düşünce yapısı, bizim üzerinde bir nakış gibi duracağımız genç kuşaklarımızı hiç heyecanlandıramayacaktır.

İşte burada bir ‘**alt yapı sorunu**’ ile karşı karşıyayız ve bu günden yarına bu sorunu ‘**mutfağa**’ alınması gereken bir konu olarak görmeliyiz. Bu konunun süjesi öncelikle hukuk, hukukçular ve tabii ki hak arama bilincine sahip aktivistlerdir. Yapılacak iş bu günden yarına topyekûn bir çalışmayı gerektirdiğinden konuyu da yine topyekûn mücadele mantığı ile değerlendirip, muhatabı da henüz ‘**mesleği**’ ‘**müteşebbisliğe**’ ‘**terfi ettirmeyen**’ genç hukukçulardan ve bilinçli aktivistlerden seçmenin gerekliliğine işaret ediyoruz.

⁴¹ Burada, sınıf atlama çabasıyla magazin gazetelerine malzeme olan bazı siyasiler ve sanatçılarla ilgili olarak, “*Aramıza hoş geldin (.....)*” manşetleri hatırlanmalıdır.

⁴² Mustafa ŞEN, “*Yeni Cemaat*”

⁴³ “*Türkiye’de muhafazakârlığın taşıdığı anlamlar ve edindiği tarihi kimlik siyasete yönelik bir gelecek tasavvuru için cazip ve heyecan verici bir mahiyet taşımamaktadır, hatta İslâmcılığın muhafazakârlığı aşarak mevcudiyetini ortaya koyduğu düşünülürse, bir geri adım olarak da düşünülebilir.*” Yalçın AKDOĞAN, “*Elhamdülillah Muhafazakârlık*”.

ÖZGÜRLÜK – HUKUKSAL KRİZ İLİŞKİSİ

Hak arama bilincimizi ve hak arama pratiğimizi tek başımıza belirlememiz sadece tekimizi bağlayabilir. Genel ve kurumsal anlamda bir hak arama misyonu belirlenmesi ancak bu bilince sahip sivil öncelikler tarafından yapılabilir. Bu sivil öncelik içerisinde misyonumuzu ve yapmamız gerekenleri, örneklik oluşturabilecek bir vizyona kavuşturmamız gerekmektedir. Bunun için de bazı hedefleri şimdiden belirlemeliyiz. İnsanlar ve toplumlar hedefledikleri bir dünya ve yaşam biçimi için uğraş verirler. Bu hedef onların aynı zamanda gelecek tasavvurlarının, dolayısıyla geleceğe ilişkin projelerinin de temelini oluşturur. Ütopyanın en önemli vasfı mevcut hali olumsuzlamak, geçmişe duyulan özlem veya bir gelecek tasavvurudur.

Gerçekleşmesini hayal ettiğimiz, arzu ettiğimiz, dolayısıyla uğrunda mücadele ettiğimiz bir dünya tasavvuru. Vazgeçemeyeceğimiz ama değişik seçeneklerle işaretleyebileceğimiz ütopyalarımız bu işlevsellikte bizler için önemli açılımlar sağlayacaktır. Adanmışlık kuramı içinde bunları gerçekleştirme yolunda mesafeler alabiliriz.

Ancak, tüm bu farazi ütopya ve misyon yüklemesi yeterli olmamaktadır. İçinde bulunduğumuz -hukukun yaygınlaştırılmasını ve adaletin eşit ve orantılı olarak dağıtılmasını isteyenlerce açmazlarından kurtulmaya çalışılan- hukuksal krizin aşılmasının ve tabii ki tüm bunları yapabilecek donanımın üzerinde durmak gerekir.

Bu krizi aşabilmek için tecrübî bilgiden de yararlanarak ilk elde yapılabilecekleri sıralayabiliriz:⁴⁴

- Bireysel ve toplumsal sorumluluklarımız kapsamında önce kişisel, sonra da birlikteliklerimiz içinde toplumsal ‘misyon belirleme’lerimizi yapmak;
- Misyonumuza uygun gelecek öngörülerimizi gerçekleştirebilecek yöntem ve faaliyet tespitlerimizi, ‘vizyonumuzu’ gerçekleştirmek;
- Hukuku ve hukuk çalışmalarını yeniden kavramsallaştırmak, yorumlamak ve yaygınlaştırmak;

⁴⁴ Bkz: M. BALCI, “Kişilik Yarılmasına Uğramadan Hukuksal Pratik”, BİRİKİMLER –I–

- Bu kilit sözcükleri teorik zeminlerinden alıp hayatımızın birer parçası, olmazsa olmazları ve öncelikle hukukçularımızın, sonra da tüm insanımızın bilgisine ve hayatına sokmak;
- Bu hedefe ‘kariyer kaprisleri’ni tatmin ederek veya ‘hayatı ertele-yen’ bir tembellikle varmak⁴⁵ değil, farklı ancak yapıcı bir tartışma sürecinde, eklenerek, katarak, bütünleşerek, bütünleşti-rerek ulaşmaya çalışmak;
- Hukukun yaygınlaştırılmasını, temel hak ve özgürlüklere ilişkin topyekûn mücadelenin bir parçası olarak görmek, bir ‘dönüşüm projesi’ olarak algılamak.

Bu belirlemelerimizi bir anlamda hukuk adına yapılabilecek çalışmaların teorik temeli olarak da alabiliriz. Pratik anlamda da bu süreç bir sivil toplum mücadelesi olarak algılanabilir ve adlandırılabilir. Ancak burada parantez içinde muhtemel bir yanlış algılamayı düzeltmemiz gerekir: Bu algımız ve adlandırmamız ‘liberal-sivil toplumcu arka plan’a dayanan pasifist ve umutsuz tezlerin odağından kaynaklanmıyor. Aksine, her bir gerçek aktivistin ve tabii ki hukukun yaygınlaştırılmasına inanan ve uğraş veren hak aktivistinin diğerine söz verdiği gibi “özgürlüklerin teminatı olmak” özverisinden kaynaklanıyor.

Özgürlük, pasifizm çemberini kırma azmi ve çabasıyla donatılmış, özgür ve onurlu insanların dünyasında, şu an ve gelecek için, her yerde, düşünsel ve eylemsel pratikte, üstün bir adanmışlık bağlamında var olabilmekle mümkün. Özgürlük, “izzet ve kudreti Allah’ın ve Allah’ın mazlum kullarının yanında arama” keyfiyetidir.⁴⁶ İsyandan, içi boş fevrandan bağımsız ve bağlantısız; bir duruş, bir konumdur.

Hukuksal krizden çıkmak için konunun teorik ve pratik çerçevesini, güç ilişkilerini, dış faktörleri okumak/anlamak elbette gerekli. Ancak burada bizi bekleyen bir tehlike olarak, konunun sadece teorik hukuk geleneğimizin olmamasına ya da 28 Şubat veya benzeri pratiklere indirgenmesine dikkat çekebiliriz. Konuyu sadece karşıtlarının kötü misal pratiklerine endeksleyen yaklaşımın, taşıdığımız misyona aykırı düşeceğini ve omuzlarımızdaki yükü çamura atmak anlamı taşıyacağını ifade etmek istiyoruz.

⁴⁵ Kişilik yarılmasının tipik örneği olarak kabul edilebilir.

⁴⁶ “Varlığını kendi çabalarıyla meşrulaştırmaya çalışan özerk bir birey, kendisinin ebedi kölesidir”. Eric HOFFER, “AKLIN MUHTERİS ÇAĞI”, s. 20.

Bir bakıma bu metot tercih edildiği için oluşan pasifist salgın, müdahaleci ve etkin yaklaşımlar ortaya koymamıza engel olmuştur. Genellikle kriz dönemlerinin sonrasında teorik atılımlar ve açılımlar yoğunlaşır. Bu yoğunlaşma politik krizle teorik krizin üst üste binmesine ve bunlar arasında bir gerilim yaşanmasına ve krizin katmerleşmesine sebep olur. Krizin yoğunluğunda suspus olmuş teorisyenler ve kaybedecek çok şeyi olanlar, rehavet ortamı başladığında polemikçi tavırlarıyla önce söylemi kirletirler. Kürsüler bir bakıma insanların politik dans çeşitlerini sergiledikleri alana dönüşür.

Öte yandan, gerekli teorik donanımı toparlayamamış acemi pratisyenler de hayata ve çevresine müdahale edecek özveriyi kendilerinde bulamazlar. Halbuki hayat onların müdahil olmaları için önlerine bir çok fırsat sunmaktadır. Bu fırsata rağmen donanımsız olmaları yüzünden devasa hale gelmeden yükü sırtlama becerisini gösteremezler. Devasa hale geldiğinde de yükün altında ezilirler veya ezilmemek için kenar gezmeyi tercih ederler.

HUKUK VE İKTİDAR MÜCADELESİ

İktidar ifsad eder, mutlak iktidar mutlak ifsad eder. (Lord Acton)

Toplumumuz, insanımızın kimlik ve kişilikleriyle, özverili yaşamlarıyla oluşturduğu bir yapı; ve sahip olduğu kültürel birikim de hukuk alanında önemli bir deneyime ulaşmış durumdadır. Diğer taraftan toplumumuz içinde yaşamının imkânsız hale getirildiği bir cumhuriyetin bireyleri halindedir. Ve uzun bir politik sürecin sonucunda yıllardır gerçekleşmeyen tek başına iktidar sonucuna ulaşıyor. Bunun üzerinde durmak gerekir. Dikkatli değerlendirildiğinde geline son siyasi nokta –siyasi istikrarın yanı sıra- olumsuz iki ayrı sonucu da doğurmaya gebe: Birisi, Cumhuriyetin bütün imkânlarını nispeten elinden kaçırmış ve tekrar elde etmeye çalışırken her türlü yöntemi deneyebilecek kadar gözü dönmüş bir kesimin saldırganlığı. Diğeri de, yerel veya merkezi yönetimlerde Cumhuriyetin imkânlarını ele geçirmeye çalışan, seküler, muhafazakâr demokrat, henüz kimlik ve kişilik anlamında hangi siyaseti üreteceğini belirleyememiş iktidar aymazlığıdır.

Kayıtsızlık ve Dert Edinme

Hukukçuları ve hukukun yaygınlaştırılmasını isteyenleri bekleyen bir başka tehlike de kayıtsızlıktır. Kayıtsızlık, sayısal etkinlik veya etkisizliği gerekçe sayıp gücün sadece gövdeden veya kafa sayısından ibaret olduğu korkusuna kapılarak duyarsızlaşmaktır.

İşte bu bir ‘**gizli inkar**’dır. Önümüze açılan onurlu uğraşın imkânlarını ve müjdelenen sonuçlarını görmeyip, payımıza düşürülen şeytani oyunun parçasına takılmak. Bu, aptalca oyuncularla oyalanmak ve sadece kof ideolojik beslenmelerle iktidarı veya muhalefeti sürdürmek arzusudur. Görece ‘güç ilizyonu’nun vehmettirdiği iktidar oyunu veya sol literatürde ‘burjuvazinin ahırına girmek’ olarak tabir edilen ‘hastalıklı muhaliflik oyunu’nun kimine gına getiren, kimine de geniş getiren bezginliği, oyalanması.

Sonuç iki türde karşımıza çıkmaktadır:

- Birincisi, arızî muhalefet gösterileri sonunda karşıtının kurumlarını meşrulaştırmak;
- İkincisi, iktidar imkânlarının dünyaya nizam vereceği kuruntusunu içselleştirmektir.

Her iki duyguyu ve olguyu ‘sağcılaşmak’ olarak da tanımlayabilirsiniz.

Hukuku ‘insanlık için insanlığın ortak değerleri’ ve ‘fıtrata uygunluk’ olarak kabul edenler, hastalıklı ve belirsiz muhalefet oyunu oynamayı onurlarına yediremezler. Bizim işimiz özgürlüklere yelken açmaktır. Kimilerine baş döndürücü güzellik gibi gelen isyana benzer özgürlük savaşı. Bu sonuç salt iktidar nimetleri ile de gerçekleşmez. Öyle olsaydı muhalefetten iktidara yerleşen güç düzenleri adaletin eşit dağıtıldığı ülkeler olurdu.

Özgürlük, özgürlüklere karşı savaş veren kurulu düzenin kurumlarına sistemli ve donanımlı muhalefettir. Kimliğimizi saklamadan, eğip bükmeden, kimliğimizle, bilgimizle, deneyimimizle ve hukuk misyonumuzla muhalefet. Özgürlüğümüzü gelecekteki ‘belirsiz kazançlarımıza (ütopyalarımıza)’ değil, geçmişteki ‘tarihi gerçekliğimize’, günün konumuna ve konumumuza endekslenmiş ‘gelecek tasavvurlarımıza (ütopyalarımıza)’ uyarlayacağız.

Makro düzeyde siyasi sistem, mikro düzeyde hukuk kurumları ve yönetimleri bizim üzerimizden politika üreterek kurumlarını ayakta tutmaya çalışıyorlarsa, bu kurumları ayakta tutan şiddeti, haksızlığı, hukuksuzluğu açığa çıkarmak, soluklu tasarımlarımızla özgürlüğü eylemsel boyutuna taşımak da bizim boynumuzun borcu olacaktır.

Eksik veya yanlış olan bir şey varsa, kimileri için duyarsızlık, kimileri için de ahlaki düşüklüktür. Bir başka tanımlamayla eksik ve yanlış olan, izzeti ve onuru Allah'ın ve zayıfların, kimsesizlerin, çaresizlerin, mazlumların yanında değil güçlünün yanında aramak 'nasipsizliği' veya 'daha kötü olmamak uğruna saf değiştirme ahmaklığı'dır.

Aslında hukukun yaygınlaştırılması için uğraş verenler, sadece insanlara bir şeyler öğretmek için yola çıkmamalıdır. Onlar kendi onurları için mücadele etmeli ve misyonlarının gereğini yerine getirmeye çalışmalıdırlar. Her şeyi dert etmelidir. İsrail tankları altında ezilen Filistinli çocukları, ABD jetlerinin bombalarıyla can veren Afgan veya Iraklıları, anaları, kardeşleri, işkence altında inleyenleri, F tipi mağdurlarını, AB kapılarına umut bağlayanları/umutları tükenenleri, özgürlükleri için zincirlerini parçalamaya çalışanları ve daha birçok olumsuzlukların yanı sıra nereden başlanması gerektiğini dert etmelidir. Amaçları küfrederek rahatlamak değil, fakat dövüşmeden insan kalabilmenin mümkün olmadığını da bilmeli ve bunu anlatmaya çalışmalıdırlar.

Düzenle düz olmak

İçinde yaşadığımız düzene teorik ve pratik anlamda uyumlu yurttaş olarak hayatı devam ettirmek elbette birçok avantaj sağlamaktadır. Üstelik bu hal insana imtiyaz da sağlar. Bir önemli avantajı da, artık sorumluluğu paylaşmış veya üstlenmiş bir iktidar vardır ve birçok işi yurttaşlar adına yapmaktadır. Düzenle sorunsuz bir yaşam sürüldüğünde, sistem içinde yaşanan gerçekler artık pek fazla ilgilendirmez. Nasıl olsa uyuşmazlıkların çözümü için bir siyasi iktidar belirlenmiştir. Dışardan etkilemeyle veya muhalefet ederek çözümün bir parçası olmaya çalışmak dışlanmayı, tecrit edilmeyi beraberinde getirecektir. O halde yapılacak iş, iktidar yapısında veya çevresinde yer almaktır. Böylece bizzat yaratmadığınız sorunlardan sorumlu olmadığınız gibi bir düşünce ile yeni çıkacak sorunları bekler ve çözmeye çalışırsınız. Eski sorunlar sorumluluk alanınızın dışına çıkmıştır. Veya siz devralınan sorunları çözmek konusunda özgürsünüz.

Ak Partili Milli Eğitim Komisyonu Başkanı Tayyar Altıkulaç'ın Meclis gündemine getirilen öğrenci affı yasa tasarısına dair Skytürk televizyonuna yaptığı açıklamalar başörtüsü yasağına adeta sahip çıkıldığına işaret etmektedir.

Altıkulaç, çıkarılacak affın başörtüsü konusu ile ilgili herhangi bir düzenleme içermediğinin altını çizerken, yasadan yararlanmak isteyen öğrencilerin disiplin kural ve yönetmeliklerine uygun hareket etmek zorunda olduklarını söylüyor. Yani başörtülülerin başörtüsü takmakla üniversitelerin kurallarına uymadıkları ikrar edilmiş oluyor.

Diyanet İşleri eski Başkanı Altıkulaç başörtüsü yasağı karşısında öğrencilere çözüm değil çözüme öneriyor. Tayyar Altıkulaç da, “eğitim mi, başörtüsü mü?” diye bir soru sorulursa, “kendi kızına da başını açıp okuluna gitmesini” tavsiye edermiş.

Oysa hükümet yetkilileri sürekli olarak Türkiye’de yasal açıdan başörtüsünü yasaklayan bir kuralın bulunmadığını, Anayasa Mahkemesi’nin başörtüsü konusunda yaptığı yasakçı yorumun bir yetki ihlali olduğunu, Anayasa Mahkemesi’nin yasaları yorumlama hakkının bulunmadığını ileri sürmekteydiler. Şimdi çıkarılacak af yasası bağlamında bizzat TBMM Eğitim Komisyonu’nun Ak Partili Başkanı Altıkulaç başörtüsünün yasak olduğunu ilan etti.

SON KARAR

–SORUMLU GELECEK KAYGISI–

(Düşünsel ve Eylemsel Süreç İşçiliği)

Bu çalışma ile önerilen; kariyer, maddi birikim, yetki gibi tasalardan arınmış bir ‘süreç işçiliği’dir. Bu öneri, tarihi gerçekliği en yüksek derecedeki olgulardan birini işaretliyor. Burada ayrıca farklı ve önemli argümanlar da ileri sürülebilir. Özellikle iletişim, teknolojinin kullanımı v.s. gibi. Teknik anlamdaki tüm önerilerin, konuya ilişkin “**düşünsel ve eylemsel süreç işçiliği**”nin kabulüne ve uygulama niyetine bağlı olduğunun bir kere daha altını çizmeliyiz.

Öyle bir süreç işçiliğidir ki önerilen; teknik ve teorik donanımı üst seviyede algılayabilen ve kuşanabilen, misyonu belirli, vizyonu tanımlı, bireysel ve toplumsal sorumluluklarla dertlenmiş, nihai adanmışlıkla yoğrulmuş inanç sahibi, tarihi gerçekliğe uyarlı bir geleceğe kilitlenmiş, kişilik yarılmasına tutulmamış, hayatı parçalı görmeyen, topyekûn mücadelenin parçası olan bir süreç işçiliğidir tanımlamaya çalıştığımız.

Böylesi zor görünümlü, fakat tüm gelecek kaygılarını elinin tersiyle itebilecek kadar mutluluk verici bir hazzın, özellikle gelişmiş bireyselliğimizin ve kurumsallığımızın desteklediği bir alt yapı çalışmasıyla oluşabileceğine işaret ediyoruz.

KAYNAKÇA

1. Akif EMRE. “*Toplum Mühendisliği Projesi Olarak Muhafazakârlık*”. Anlayış Dergisi, Sayı 9.
2. Antohny SULLIVAN, “Muhafazakârlık, Çoğulculuk ve İslâm”. *Liberal Düşünce Dergisi*, Sayı: 5.
3. Bahadır KURBANOĞLU, “*Bir Toplum Mühendisliği Projesi*” ‘Avrupa İslâmı’. Haksöz Dergisi, Sayı: 156.
4. Bassam TİBİ, PÖPORTAJ, http://www.turkishtime.org/18/20_5_tr.asp
5. Cihan ÖZPINAR, “*Manevi Asketizm’den Dünyevi Asketizme*”. Yayınlanmamış makale.
6. Eric HOFFER, *AKLIN MUHTERİS ÇAĞI*. İst: 2000, Ayışığı Kitapları.
7. Fahrettin ALTUN, “*AKP ve Muhafazakâr Demokrasi*”. Anlayış Dergisi, Sayı: 9.
8. Hidayet, Şefkatli TUKSAL, “*Bir Zamanlar Adanmıştık Hepimiz*”. Yeni Şafak, 26.10.1996.
9. İl Han ÖZAY, “*Devlet İdarî Rejim ve Yargısal Korunma*”, İstanbul: 1986, Filiz Kitabevi.
10. M. BALCI, “*Hukuk Mantığı*”, BİRİKİMLER –I-, İst. 2003.
11. M. BALCI, “*Uyum Yasaları Analizleri*”, Umran Dergisi, Eylül – 2002.
12. M. BALCI, “*Kişilik Yarılmasına Uğramadan Hukuksal Pratik*”, BİRİKİMLER –I-, İst. 2003
13. Mustafa AYDIN, “*Yoğunluğu Azaltılmış İslâm*”, ”, Umran Dergisi, Mart-115/2004.
14. Mustafa ÖZEL, “*Hem Milli Hem Evrensel Muhafazakâr Olunabilir mi?*”, Anlayış Dergisi, Sayı. 9.
15. Mustafa ŞEN, “*Yeni Cemaat*”, Bilim ve Düşünce Dergisi, Sayı : 2.

16. Necip Süleyman DOĞULU, “Enstrümental Demokrasi”, Gerçek Hayat Dergisi, Sayı. 174.
17. Ramazan ALTINTAŞ, “Teolojik Sekülerleşme”, http://www.cumhuriyet.edu.tr/akademik/fak_ilahiyat/der61/004.htm
18. Sertaç KAPTAN, “Weber Sosyolojisi”, <http://www.lisefelsefe.com/odevler/weber.htm>
19. Tanıl BORA, “Muhafazakârlığın Değişimi ve Türk Muhafazakârlığında Bazı Yol İzleri”, Toplum Bilim Dergisi, Sayı. 74.
20. Tanıl BORA, *TÜRK SAĞININ ÜÇ HALİ – Milliyetçilik – Muhafazakârlık – İslâmcılık*, İst. 1998, Birikim Yay.
21. *TÜRK CEZA KANUNU TASARISI HAKKINDA DEĞERLENDİRME VE ALTERNATİF TEKLİFLER*, Hukukçular Derneği, 2003
22. Yalçın AKDOĞAN, “Din – Devlet İlişkisi ve Cemaatlerin Yapısal Dönüşümü”, Bilim ve Düşünce Dergisi, Sayı.1.
23. Yalçın AKDOĞAN, “Elhamdülillah Muhafazakârlık”, Bilim ve Düşünce Dergisi, Sayı.2.
24. Yalçın AKDOĞAN, “Muhafazakâr Demokrasi”, (Berat ÖZİPEK’ten intihalen), www.akparti.org.tr
25. Yıldırım CANOĞLU, “Tevhid Dinine Karşı Bir Şirk Girişimi: “Pazar Tektanrıcılığı” ve Yeni Yeşil Kuşak”, Umran Dergisi, Mart – 115/2004.